

Ανακοίνωση του **Μ-Λ ΚΚΕ** για το θάνατο του **Νίκου Βοσνίδη**

Την Κυριακή 21.12.2014, άφησε την τελευταία του πνοή στην Αλεξανδρούπολη ο σύντροφος Νίκος Βοσνίδης, ένας ακλόνητος κομμουνιστής , στέλεχος του Μ-Λ ΚΚΕ.

Ατρόμητος μαχητής του κομμουνιστικού κινήματος ,πέρασε αλύγιστος μέσα από τις συμπληγάδες των διώξεων, των φυλακών και των εξοριών. Έζησε το μαζικό έγκλημα που διέπραξαν οι φασίστες στο κολαστήριο της Μακρονήσου, όταν απρόκλητα στις 29 Φλεβάρη του 1948, άνοιξαν πυρ και εκτέλεσαν εν ψυχρώ στις πλαγιές του νησιού εκατοντάδες εξόριστους αγωνιστές. Η προσχεδιασμένη σφαγή παρουσιάστηκε από τους μοναρχοφασίστες σαν «ανταρσία» των εξορίστων και ο σ. Νίκος Βοσνίδης δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο από το έκτακτο Στρατοδικείο του Λαυρίου σαν πρωταίτιος της «ανταρσίας».

Μακρονήσι-Στρατοδικείο Λαυρίου-θανατοποινίτης και μελλοθάνατος στις φυλακές της Αίγινας - Φυλακές στο Καλάμι Χανίων - Αβέρωφ - Ξανά στις Φυλακές στο Καλάμι - φυλακές Λευκάδας (απ' όπου αποφυλακίστηκε το 1954)- εξόριστος στον Αη Στράτη από το 1958 έως το 1962-Ξανα με τη φασιστική δικτατορία το 1967 εξορία στα Γιούρα και μετά στο Λακί και στο Παρθένι της Λερού μεχρι το 1971: Αυτό είναι το μακρύ όσο και μαρτυρικό αγωνιστικό οδοιπορικό του σ. Νίκου Βοσνίδη.

Σαν ακατάβλητος κομμουνιστής αγωνιστής ο σ. Νίκος Βοσνίδης αντιτάχθηκε στην συμβιβαστική και καταστροφική πολιτική του ρεβιζιονισμού που επικράτησε μετά το 1956 στο κομμουνιστικό κίνημα και στρατεύθηκε στις γραμμές του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος, όπου μέχρι την τελευταία του πνοή έδωσε όλες τις δυνάμεις του.

Το Μ-Λ ΚΚΕ αποχαιρετά με βαθιά συγκίνηση αυτόν τον ξεχωριστό παλαίμαχο κομμουνιστή και σύντροφο που μας αφήνει μια σπουδαία αγωνιστική παρακαταθήκη. Εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήρια του στην οικογένεια του, στη συντρόφισσα του Άννα και στα παιδιά του.

Η πολιτική κηδεία του σ. Νίκου Βοσνίδη γίνεται την Δευτέρα 11 π.μ. στην Αλεξανδρούπολη.

ΘΥΜΑΤΑΙ ΚΑΙ ΜΙΛΑ ΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΔΡΟΜΟ Ο σ. ΝΙΚΟΣ ΒΟΣΝΙΔΗΣ

Παλιότερη συνέντευξη του Νίκου Βοσνίδη στο Λαϊκό Δρόμο

Στις 9 Μάη του 1998 , με αφορμή τα 50 χρόνια από τις μαζικές δολοφονίες των εξόριστων αγωνιστών στη Μακρόνησο το 1948, ο ΛΑΪΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ πήρε μία συνέντευξη από τον σ. Νίκο Βοσνίδη που έζησε τα δραματικά γεγονότα. Είναι μια ζωντανή μαρτυρία της ηρωικής πάλης και των απίστευτων δοκιμασιών των αγωνιστών του αριστερού και του κομμουνιστικού κινήματος. Την αναδημοσιεύουμε, αποχαιρετώντας τον παλαίμαχο σύντροφο μας, που διάβηκε άξια αυτό το καμίνι των σκληρών αγώνων και τίμησε την ιδιότητα του πραγματικού κομμουνιστή αγωνιστή,

-Σύντροφε Νίκο γνωρίζουμε ότι έζησες σαν εξόριστος στο Μακρονήσι τη μεγάλη σφαγή που έγινε πριν 50 χρόνια, το 1948, που στοίχισε τη ζωή σε εκατοντάδες αγωνιστές. Θα θέλαμε πριν πούμε γι' αυτά τα γεγονότα, να μας πεις πως και πότε βρέθηκες εξόριστος στο Μακρονήσι.

N.B. Το 1946, στις 12 Αυγούστου κατατάγηκα στο στρατό, στο κέντρο Εκπαίδευσης της Δράμας. Από κει,

αφού εκπαιδεύτηκα 3-4 μήνες αποσπάστηκα στην Καβάλα. Αφού μείναμε 15 μέρες στην Καβάλα, μετά μας αφοπλίσαν και μας στείλαν σ' ένα τόπο συγκεντρώσεως στην Ξάνθη. Από την Ξάνθη, στις αρχές του '47 μας μετέφεραν στο στρατόπεδο της Μίκρας Θεσσαλονίκης, εκεί άρχισαν τα πρώτα κρούσματα. Μας είχαν κλείσει σ' ένα κλωβό με συρματοπλέγματα - την εποχή εκείνη ήταν βαρυχειμωνιά, τα χιόνια ήταν 20-30 πόντους έξω από τις σκηνές - και δεν μας άφηναν να βγούμε έξω καθόλου. Εκεί άρχισαν τα πρώτα βασανιστήρια των συναδέλφων μας.

Αφού καθήσαμε 40-50 μέρες εκεί πέρα με αυτή τη ζωή, με τέτοια κατάσταση μας μετέφεραν σε ένα άλλο στρατόπεδο, από την άλλη πλευρά της Θεσσαλονίκης, σε κάτι αποθήκες πυρομαχικών ανατιναγμένες από τους Γερμανούς. Μας συγκέντρωσαν εκεί και δουλεύαμε μέρα-νύχτα για να φτιάξουμε από την αρχή τις αποθήκες. Εκεί η ζωή ήταν ίδια. Δουλειά, ξύλο και «ηθική αγωγή» για να αποσπάσουν μετάνοιες από τους στρατιώτες.

Στις 12 Ιούνη 1947, ήρθε ένα καράβι, μας φορτώσανε 300 άτομα επάνω και κατευθύνθηκε προς άγνωστη κατεύθυνση. Φτάσαμε βράδυ στη Τζιά, ξημερώσαμε μέσα στο λιμάνι και την άλλη μέρα μας μετέφεραν στο Μακρονήσι.

Εκεί κατεβήκαμε σ' ένα άγονο μέρος, δεν υπήρχαν ούτε δέντρα ούτε τίποτα, μερικές σκηνές στοιβαγμένες και καμιά δεκαριά βαρέλια που βρωμούσαν πετρέλαιο. Μόλις πετάξαν το πετρέλαιο τα γέμισαν νερό για νάχουμε δήθεν να πιούμε. Ήταν η πρώτη εντύπωση από το Μακρονήσι. Σιγά-σιγά άρχισαν και μάζευαν κόσμο, εμείς ξεκινήσαμε να φτιάχνουμε τη ζωή μας, να στήνουμε σκηνές, να δουλεύουμε συνέχεια, και σιγά-σιγά δημιουργήθηκε εκεί το Γ' τάγμα Σκαπανέων, διότι από όλα τα σώματα - ήταν τρία τα σώματα στρατού -, το καθένα δημιουργούσε το δικό του τάγμα Σκαπανέων.

Κι εκεί άρχισαν από το πρωί ως το βράδυ, τα βασανιστήρια, να κουβαλάμε πέτρες, να κουβαλάμε ξύλα, να φτιάχνουμε λιμάνια, ντουβάρια, όλα αυτά μαζί με βασανιστήρια καθημερινά.

-Ποιά κατάσταση αντιμετωπίζατε στο Μακρονήσι πριν τη δολοφονική επίθεση; Πόσοι εξόριστοι ήταν την περίοδο εκείνη πάνω στο νησί;

N.B. Κατεβήκαμε γύρω στους 300 στρατιώτες. Από κει και πέρα άρχισαν να συσσωρεύονται πολλοί, να μαζεύουν πολλούς στρατιώτες και σιγά-σιγά μαζευτήκαμε γύρω στις 6.000 στο Γ' τάγμα Σκαπανέων. Η ίδια δουλειά γινόταν και στα άλλα τάγματα Σκαπανέων. Όταν ήρθε το Α' Τάγμα λίγο αργότερα, επειδή είχε λίγους στρατιώτες, άρχισε να γίνεται αποσυμφόρηση από τα άλλα τάγματα και να συμπληρώνουν το Α' Τάγμα για να ισορροπήσουν τις δυνάμεις όλες μεταξύ των ταγμάτων.

Αυτή η δουλειά διήρκεσε μέχρι τον Οκτώβριο -Νοέμβριο του '47. Και τότε ήρθαν τα τάγματα όλα και συγκεντρώναν γύρω στις 6.000 το κάθε Τάγμα. Εκτός από τα τρία τάγματα υπήρχε και ένα Κέντρο Παρουσίασης - όπως το λέγαμε- που είχε γύρω στους 300 με 400 αξιωματικούς. Παράλληλα, δίπλα στο Γ' Τάγμα, φέρανε και τις φυλακές της Μακρονήσου. Στρατιωτικές φυλακές της Αθήνας τις οποίες βάφτισαν εκεί Στρατιωτικές Φυλακές Μακρονήσου. Και πάνω από τις Στρατιωτικές Φυλακές υπήρχε και ένας άλλος χώρος πολιτικών εξοριστων στις οποίες ήταν ο Σαράφης, ο Μάντακας, ο Γαβριηλίδης και το λέγαμε ο «κλωβός του Σαράφη». Την εποχή εκείνη αυτή ήταν η κατάσταση. Ο κόσμος που υπήρχε την εποχή εκείνη στο Μακρονήσι ξεπερνούσε τις 20.000, μπορεί να ήταν και 21.000 με 22.000.

Με την αποσυμφόρηση αυτή που γινόταν από τα Τάγματα, σε μια αποστολή έφυγα κι εγώ από το Γ' Τάγμα και πήγα στο Πρώτο Τάγμα. Εκεί, η ζωή ήταν αβέβαιη. Άγνοια. Όλοι σκεφτόμασταν τι μας περιμένει. Γιατί δεν υπήρχε καμιά οργάνωση. Αλλά αυτοί ήξεραν τι μας περιμένει. Οργάνωσαν το έγκλημα, που εγώ πιστεύω ότι ήταν οργανωμένο από το Γενικό Επιτελείο, από τους υπεύθυνους, με επί κεφαλής τον Μπαϊρακτάρη, τον στρατηγό Μπαϊρακτάρη, ο οποίος ήταν πάνω στην ακταιωρό και περιφρουρούσε γύρω γύρω το Μακρονήσι. Αυτός έδινε τις εντολές και το τι θα γίνει πάνω στο Μακρονήσι

-Πες μας σύντροφε Νίκο για τα γεγονότα του Φλεβάρη του '48, πως στήθηκε, από ποιους οργανώθηκε η σφαγή, πως δικαιολόγησαν οι φασίστες το έγκλημα;

N.B. Την Κυριακή το πρωί, στις 29 Φλεβάρη το 1948, κάναμε το πρωινό προσκλητήριο στο γήπεδο του Στρατοπέδου, και αφού τελείωσε το προσκλητήριο μας είπαν να πάμε στο χώρο του Θεάτρου για να γίνει μια θρησκευτική ομιλία. Άρχισαν οι λόγοι, 6.000 στρατός, εφτά λόχοι ήταν, 800-900 άτομα ο κάθε ένας, και κατευθυνόμασταν προς το θέατρο. Εκεί που τελείωνε ο στρατός, στον τελευταίο λόχο όρμησαν ορισμένοι Αλφαμίδες επάνω και άρχισαν να χτυπάνε τους στρατιώτες. Αρχίσαμε να διαμαρτυρόμαστε, να φωνάζουμε τι γίνεται, αίσχος, τι κατάσταση είναι αυτή, και εκείνη την ώρα είχαν έτοιμα τα πολυβόλα, πάνω από το Λόχο Διοικήσεως, και βάλαν με τα πολυβόλα μέσα στον κόσμο. Έτσι, δίχως καμία άλλη εξήγηση. Το αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν έξι άτομα και να τραυματιστούν 10-11 άλλοι, οπότε σταματήσαμε οι υπόλοιποι, κατεβήκαμε μπροστά στη σκηνή του Διοικητή και αρχίσαμε να διαμαρτυρόμαστε. Φωνάζαμε: «Θέλουμε δικαιοσύνη» «Τι κατάσταση είναι αυτή», κατεβάσαμε τη σημαία μεσίστια, τραγουδώσαμε τον Εθνικό Ύμνο. Τελικά μετά από μια ώρα ήρθε ο Βασιλόπουλος, που είχε διοριστεί για να προκαλέσει τα γεγονότα αυτά - εκείνες τις μέρες τον είχαν αλλάξει, γιατί απ' ότι φαίνεται, ο προηγούμενος διοικητής, ο Κωνσταντόπουλος, δεν είχε δεχτεί να αναλάβει να κάνει το έγκλημα. Είπε θα αποδώσει δικαιοσύνη, μαζευτήκαμε στις σκηνές μας εμείς και περιμέναμε. Αλλά αυτοί ετοιμάζανε άλλα, δεν ικανοποιήθηκαν μ' αυτά τα γεγονότα.

Ξενυχτήσαμε μέσα στις σκηνές φοβισμένοι και την άλλη μέρα το πρωί ήρθε ο Μπαϊρακτάρης με την ακταιωρό, μπροστά από το Μακρονήσι και φώναζε από τα μεγάφωνα «Συγκεντρωθείτε στον 7ο λόχο, αφήστε τους μερικούς κομμουνιστές, συγκεντρωθείτε εκεί για να γλυτώσετε από τους κομμουνιστές. Εγκαταλείψτε τους».

Κανένας όμως δεν κουνιόταν. Άρχισε να λέει ότι όποιος δεν πάει στις 11 η ώρα θα μετανιώσει πικρά, και κάθε τέταρτο που περνούσε μας έλεγε ότι έμεινε μία ώρα, τρία/τέταρτα, μισή ώρα, ώσπου έφτασε 11 η ώρα και φέρανε τους ροπαλοφόρους με τα μπαμπού στα χέρια, αρχίσανε να μας βαράνε, να μας χτυπάνε, τους λέγαμε αδέρφια μας είστε, γιατί μας χτυπάτε; τι κάναμε; Αλλά όταν είδαν ότι με τα μπαμπού δεν μπορούσαν να διαλύσουν και να ποδοπατήσουν τον στρατό, τους απέσυραν και τους έδωσαν τα αυτόματα στο χέρι. Και αρχίσανε αυτοί να ρίχνουν ριπές μέσα στον κόσμο. Υποχρεωτικά μαζευτήκαμε κάτω, συγκεντρωθήκαμε μεταξύ των μαγειρειών και της θάλασσας που ήταν μια απόσταση 50μ. μας κλείσαν και από τις δυο πλευρές και μη έχοντας τι άλλο να κάνουμε εμείς ορισμένοι πέφταν στη θάλασσα για να πνιγούν - βλέποντας αυτή την κατάσταση καθίσαμε προσοχή, ψάλλαμε τον εθνικό Ύμνο.

Και μετά είδαν που είδαν αυτοί, ανοίξαν τη μια πλευρά και από την άλλη πλευρά μας κυνηγούσαν με τα αυτόματα. Και μας μαζέψαν στον 7ο λόχο.

Αδιαμφισβήτητα το έγκλημα οργανώθηκε από το γενικό επιτελείο με επικεφαλής τον Μπαϊρακτάρη, ο οποίος ανέλαβε όλο το «έργο» - το έγκλημα - αυτό. Το κατηγορητήριο που μας είχαν απευθύνει μετέπειτα ήταν ότι εμείς θέλαμε να κάνουμε στάση, να πάρουμε το στρατό πάνω από το Μακρονήσι, να τον κατεβάσουμε στην Αττική, να καταλάβουμε την Αθήνα, και να την παραδώσουμε στους αντάρτες. Με αυτό το κατηγορητήριο θέλαν να δικαιολογήσουν το έγκλημα της Μακρονήσου.

- Απ' ότι γνωρίζουμε στη συνέχεια στήθηκε η δίκη του Λαυρίου, αν δεν κάνουμε λάθος πριν 50 ακριβώς χρόνια, στις 10 Μάη του 48, για να δικάσουν οι φασίστες τους «υπεύθυνους» και να ρίξουν την ευθύνη του εγκλήματος στους εξόριστους αγωνιστές. Ποιά κατάσταση επικρατούσε στο Στρατοδικείο, πόσοι αγωνιστές δικάζονταν και ποιά ήταν η απόφασή του;

N.B. Πριν πάμε στη δίκη του Λαυρίου, τα θύματα που είχαμε, τους νεκρούς που είχαμε από την πρώτη μέρα, είχαμε πάρει άδεια να τους θάψουμε πάνω στο Μακρονήσι, και ετοιμαζόμασταν για την ταφή. Αλλά ο Μπαϊρακτάρης, επειδή είδε τις κινήσεις αυτές, γιατί παρακολουθούσαν όλες μας τις ενέργειες, έδωσε

εντολή να πάρουν τους νεκρούς και να τους πάνε στο Κέντρο Παρουσιάσεως 2.000 μ. πάρα κάτω για να τους φορτώσουν στο καΐκι και να τους πάνε στο Λαύριο.

Μαζί τους πήρανε και ένα στρατιώτη τον Γρηγόρη τον Μαγριπλή, για να τους βοηθήσει, να φορτώσει τους νεκρούς στο καΐκι. Γυρνώντας ο Μαγριπλής από το Κέντρο Παρουσιάσεως με τα πόδια και μόνος, γιατί τον εγκατέλειψαν, τον περιλάβανε στο φυλάκιο και τον μαυρίσανε στο ξύλο. Όταν έφτασε στο στρατόπεδο κοντά και τον είδαμε εμείς, αρχίσαμε να διαμαρτυρόμαστε, να φωνάζουμε, να τον τραβάμε από τα χέρια. Αυτοί δεν τον άφηναν, μας απειλούσαν με τα αυτόματα, και εκείνη την ώρα άλλος έπαιρνε πέτρα, άλλος προσπερνούσε, κι εκείνη τη στιγμή επειδή μας απειλούσαν, ανοίγω εγώ τα στήθια μου, και του λέω: «Βάρα, ρε, άναδρε!» Όταν είπα αυτό, ορμήσαν οι άλλοι πήραν τον στρατιώτη από τα χέρια του Αλφαμίτη. Αυτό ήταν, με σταμπάρισαν και μετά που μας συγκέντρωσαν στον 7ο λόχο, με αναγνώρισε και ήρθε και με πήρε για να περάσω μέσα από 50-100 μπαμπού που χτυπούσαν τους στρατιώτες. Περνώντας μέσα από κει κάποιος ήρθε πάνω στο κεφάλι μου έπεσα κάτω εγώ και με πετάξανε για νεκρό πίσω από την ουρά. Όταν μαζέψανε τους κρατούμενους, 165 άτομα, για μια στιγμή εγώ άνοιξα τα μάτια μου, γιατί δεν ήξερα που βρισκόμουν. Ακούω και μιλάγανε: «Αυτός ζει ακόμα, ζει». Με πήραν και με πήγανε στη γραμμή του Στρατοδικείου. Αυτό ήταν η αιτία για να βρεθώ με τους ανθρώπους του Στρατοδικείου. Μας πήραν από κει, είχαν μαζευτεί στην ουρά 165 κρατούμενοι και μας πήγαν στο 3ο Τάγμα Σκαπανέων, που ήταν οι φυλακές από πίσω. Εκεί είχαν τρεις καινούργιες όλες και όλες σκηνές για οκτώ άτομα η κάθε μία, και βάλαν 165 άτομα μέσα σε τρεις σκηνές. 50-55 άτομα σε κάθε σκηνή. Εκεί επί πέντε μέρες άρχισαν οι ανακρίσεις, με ξύλο φυσικά, δίχως φαί, δίχως νερό. Ανακρίσεις και ξύλο. Αφού τελείωσαν οι ανακρίσεις στις 10 Μάη, πήγαμε στο Στρατοδικείο. Εκεί με αθωωτικό βούλευμα είχαν απαλλαγεί ορισμένοι, και μέσα στο

Στρατοδικείο καθίσαμε 114 άτομα. Η κατάσταση μέσα στο στρατοδικείο ήταν τρομερή. Αλφαμίτες γύρω - γύρω, με αυτόματα, δεν μας άφηναν να κουβεντιάσουμε με τους συγγενείς και υπήρχε μια τρομοκρατική κατάσταση. Έφτασε η δικιά μου σειρά να απολογηθώ, να μιλήσω. Μετά την απολογία μου, ήρθε ο Αλφαμίτης που με έπιασε από το στρατόπεδο και με οδήγησε στο Στρατοδικείο, με ένα μαχαίρι στα χέρια και άρχισε μέσα στο Στρατοδικείο να λέει: «Μ' αυτό θα σε σφάξω εγώ εσένα, μ' αυτό θα σε εκτελέσω, θα σε σφάξω όπως σφάζουν ένα τραγί». Πήγε από την μια μεριά, αλλά επειδή καθόμουνα εγώ από την άλλη - ήμασταν πέντε από τη μια και πέντε από την άλλη- δεν μπορούσε να περάσει μέσα στους πάγκους - ήμασταν 10-12 στη σειρά, κι εγώ καθόμουνα στη μέση, μαζί με τον Γιώργο τον Πετρίδη, τον ράφτη. Είδε από είδε, δεν μπορούσε να περάσει από κει, δεν μπορούσε να περάσει από δω καμιά φορά εδέησαν να σηκωθούν οι δικηγόροι (αυτά όλα γίνονταν μπροστά σε 30-40 δικηγόρους, μπροστά στους στρατοδίκες, μπροστά στον κόσμο που παρακολουθούσε το δικαστήριο) να διαμαρτυρηθούν: «Τι κατάσταση είναι αυτή, πώς θα γίνει η δίκη;» κι διέταξαν τον αλφαμίτη να φύγει. Αλλά αυτός δεν έφυγε πήγε στην πόρτα και με απειλούσε από την πόρτα. Αυτή ήταν η κατάσταση μέσα στο στρατοδικείο.

-Μετά την καταδίκη σας σε θάνατο, σ. Βοσνίδη, πού σας οδήγησαν, ποιά κατάσταση αντιμετωπίσατε στη συνέχεια;

N.B. Μετά την απολογία μου και μετά το επεισόδιο με τον αλφαμίτη, ο Στασινόπουλος, ο στρατοδίκης - βασιλικός επίτροπος - μετατρέπει το κατηγορητήριο, γιατί εγώ ήμουνα πεμπταίτιος, και με χαρακτηρίζει πρωταίτιο και με βάζει στους θανατοποινίτες, και έτσι στο τέλος με δικάζει σε θάνατο.

Μετά το τέλος του στρατοδικείου και την καταδίκη 5 ατόμων σε θάνατο, 5 ισόβια και τους υπόλοιπους από 10 χρόνια και κάτω και μικρότερες ποινές, όλοι - όλοι δικαστήκαμε 42, οι υπόλοιποι απαλλάχτηκαν. Την άλλη μέρα μας βάλαν πάλι στο καράβι και μας οδήγησαν ξανά στο Μακρονήσι.

- Σ. Νίκο, απ' ότι γνωρίζουμε, οι υπεύθυνοι της ηγεσίας του ΚΚΕ απευθύνθηκαν πολλές φορές σε σένα και σ' άλλους αγωνιστές του λενινιστικού κινήματος και σας καλούν να «συμβάλλετε» στην καταγραφή της «ιστορίας» πού θέλουν να παρουσιάσουν για το Μακρονήσι λες και δεν μεσολάβησε τίποτα από τότε μέχρι

σήμερα στις γραμμές του κομμουνιστικού κινήματος. Ποιά είναι η απάντησή σας σ' αυτή την προσπάθεια των ηγετών του ΚΚΕ να αξιοποιήσουν και να καπηλευτούν τον αγώνα και τις θυσίες των κομμουνιστών;

N.B. Μετά από 50 χρόνια, θυμήθηκαν αυτοί ότι έγινε η σφαγή αυτή στο Μακρονήσι και θέλουν να την προβάλουν, να την αξιοποιήσουν σύμφωνα φυσικά με τα δικά τους ιδεώδη, τα δικά τους πολιτικά δεδομένα. Ξέχασαν ότι από τότες μέχρι σήμερα, δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να πολεμάνε και να προδίδουν τους αγώνες αυτούς που έκανε ο ελληνικός λαός ολόκληρος, παράλληλα και οι αγωνιστές της Μακρονήσου και δεν σταματάνε μέχρι εδώ.

Ήρθαν και μου πρότειναν να πάω κάτω στο «Ριζοσπάστη» στο Περισσό για να δώσω κι εγώ αυτή τη συνέντευξη, για να προβάλουν τη Δίκη της Μακρονήσου. Εγώ φυσικά τους αρνήθηκα γιατί πλέον δεν έχω καμιά σχέση, καμιά εμπιστοσύνη στο ΚΚΕ γιατί δεν έκανε τίποτ' άλλο από τότες μέχρι σήμερα παρά να διαβρώνει τις γραμμές του αριστερού κομμουνιστικού κινήματος και να το οδηγεί από λάθος σε λάθος και να καταστρέφει ο,τι υπήρξε μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα.

Νομίζω ότι μετά από μια τέτοια κατάσταση, μια τέτοια καταστροφή θα πρέπει να δούμε το ρόλο και τη θέση που είχε το ΚΚΕ μετά το 20ο Συνέδριο που ευθυγραμμίστηκε με την προδοτική γραμμή αυτού του Συνεδρίου και που οδήγησε το παγκόσμιο κίνημα στην προδοσία και την καταστροφή.

Μέχρι σήμερα, όχι μονάχα δεν αναγνωρίζει τα λάθη του 20ου Συνεδρίου που οδήγησαν στην καταστροφή το παγκόσμιο κίνημα, αλλά συνεχίζει την ίδια πολιτική και την ίδια τακτική σα να μην έχει συμβεί τίποτα.

Γι' αυτό αρνήθηκα να δώσω συνέντευξη στην ηγεσία του ΚΚΕ. Θα πρέπει να γνωρίζει λοιπόν η ηγεσία του ΚΚΕ, από τη στιγμή που ευθυγραμμίστηκε με το 20ο Συνέδριο και διορίστηκαν από τον Χρουτσιώφ, με την πολιτική του Χρουτσιώφ στην ηγεσία του ΚΚΕ, δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να διαβρώνουν και να καταστρέφουν το ελληνικό κίνημα. Έτσι βοηθούσαν στην καταστροφή και του παγκόσμιου κινήματος εν γνώσει τους και συνειδητά γιατί ήξεραν ότι με την κατάργηση των αρχών δεν υπάρχει άλλος δρόμος και ότι οδηγούμαστε συγκεκριμένα στο δρόμο του καπιταλισμού. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε.

Έτσι φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση, στη σημερινή καταστροφή εν γνώση τους και συνειδητά από την ηγεσία του ΚΚΕ.

Μέχρι που φτάσαν στο σημείο, - δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν αλλάζουν μυαλό - να συνεργαστούν με την Δεξιά που είναι ο βασικός αντίποδας της εργατικής τάξης